

MÁTÉ GABRIELLA
Apám a félhomályban

– Elmegyek, apa – csak ennyit mondtam, majd, amikor nem nézett rám, elindultam, át a gyűlölt lépcsőházon, ki a kapun, amely mögött másik életet reméltem. És bár megtaláltam, a régi ház emlékeitől mégsem tudtam megszabadulni, ahogy attól a tompa sajnágtól sem, amelyet képtelen vagyok megszokni, és kísér mindenhová, mióta egyedül hagytam az apámat a madaraival. Szó sincs arról, hogy elviselhetetlen lett volna, mégis ez az apró fájdalom űzött annyi év után vissza a százéves házba.

Átlépkedtem a repedéseket az ismerős járdán, a kapu hangosan nyikordult, amikor belöktem. Tudtam, az apámnak az udvaron kell lennie. A bejáratnál szemben, a még mindig csenevész fácska mellett azonban nem láttam senkit. Felfelé indultam. A nyomasztó, sötét lépcsőház a nyár közepén is hűvös volt, a lépcsők nem koptak tovább, mióta elmentem, és minden csak kevéssel volt kisebb, mint emlékeztem. Egyre lassabban lépdeltam a fokokon. Amikor kiértem a gangra, megálltam, hogy a szemem hozzászokjon a fényhez. Pár órája esett, a korlát nedves volt a falak között megült párától, amint belekapaszkodtam. A gránitkockákra meredve lépkedtem a lakás ajtajáig. Mélyet lélegeztem a párás, állott levegőből, és kopogtattam. Lenyomtam a kilincset. Az ajtó nem volt kulcsra zárva. A poros illatot azonnal megismertem, majd, ahogy belépve a szemem hozzászokott a félhomályhoz, egy semmihez sem hasonlítható érzés kezdett növekedni a mellkasomban, ahonnan addig terjedt, amíg végül már a torkomat szorongatta: ide, ebbe az árnyékba tartozom. Szobáról szobára minden egyes ismerős tárgyat megkönnyeztem, miközben hiába szólongattam az apámat. A porszemek úgy táncoltak a délutáni fényben, ahogy azt annyi-

szor magam előtt láttam, az óra az egyik sarokban ketyegett, egyébként mélységes volt a csend. A jól ismert, magányos csend.

Szédelegve, szinte futva igyekeztem kifelé. Zihálva, elfehéredő ujjakkal kapaszkodtam a korlátba. Talán csak véletlenül néztem az udvar felé, amikor végül megpillantottam: ott ült az apám a rozoga fapadon, a fal mellé húzódva egy kicsi eresz alatt, és a kis kert felé kémlelt. Az etetőben csapzott madárcák csipegettek. Amikor az apám nehézkesen feltápászkodott, felrebbentek egészen a kéményekig, bár már régen megszokták őt. Az öregember a zsebeiben kutatott, aztán kétmaréknyi magot szórt a madáretetőbe. A borzas tollú városi cinkék először az első emeleti folyosó korlátjára, onnan kettesével-hármasával az etető tálcájára szálltak. Apám felé, majd felém forgatták a fejüket, bizalmatlanul, ahogy csak a városi madarak méregetnek. Az apám a fejét csóválta, majd felfelé, felém nézett. Bizonytalan lépésekkel, öregeesen átvágott az udvaron, az etető mellett elhaladva dűnnyögött valamit az összerenzenő madaraknak, aztán elindult fölfelé.

– Láttad a madárkáimat? – kérdezte, ahogy a folyosón elég közel ért hozzám. Annyi év után ezt kérdezte meg tőlem először. Nem is válaszoltam, megbántva éreztem magam egészen addig, amíg oda nem ért hozzám. – Szervusz, fiam – mondta.

Abban a pillanatban értettem meg, apám miért ragaszkodik a madaraihoz. Csak róluk tudhatja biztosan, hogy amíg gondjukat viseli, nem hagyják el. És soha életemben még így nem szégyelltem magamat. El akartam neki mondani, hogy nem azért mentem el, mert nem szeretem, hogy már értem és sajnálom, hogy nem maradtam vele. Szememet elfutották a könnyek.

– Szervusz, apa.

Azután mindketten szólanul a korlátra könyökölünk, és egymás mellett bámultuk a madarakat.

Egy Kínában működő könyvkiadó kezdeményezésére a kínai kultuszminisztérium az európai uniós tagországok fiatal prózaírói számára novellapályázatot hirdetett 2014 júniusában *Flash Fiction – Flash Europa 28* címmel. 15–28 év közötti fiatalok 500 szónál nem hosszabb, esetünkben a mai Magyarországon játszódó írásait várták. Az EMMI felkérésére a Magyar Művészeti Akadémia, és ezen belül is én lettem a pályázat hazai szervezője. Az előzsűrizés során kiválasztott írások elbírálásában részt vett Bertha Zoltán irodalomtörténész, Jámborné Balog Tünde prózaíró és Tamás Menyhért költő, prózaíró is. Minden EU-s tagországból az öt legjobb írást várták

a pályázat kiírói, akik vállalták, hogy lefordítják kínai nyelvre, és egy antológiában megjelentetik az így beérkezett írásokat. A magyar pályázat meghirdetésekor az évente zajló *Kárpát-medencei Középiskolás Irodalmi Pályázat* próza kategóriában díjazott fiataljaira is támaszkodhattunk, ennek is volt köszönhető, hogy a magyar zsűri meggyőződése szerint jól sikerült műveket küldhettünk Kínába. Az első öt novellán túl a „második öt” írást is kiküldtük, és a pekingi Balassi Intézet munkatársai vállalták, hogy valamennyit lefordítatják kínai nyelvre. Ezek közül tartott hetet hazai közlésre is méltónak a Magyar Napló Szerkesztősége. **Mezey Katalin**